

Χρύσα Παπακώστα

ΝΥΧΤΑ

Στα χέρια θα σου πάρω το κεφάλι
όταν θα βγουν τ' αστέρια
κι ενώ οι καρδιές μας αδερφές θ' απλώνονται στ' αστέρια,
γλυκό ένα νανούρισμα θ' αρχίσω.

Με τ' άκρα των δακτύλων μου απαλά, γλυκά
θα σου χαϊδεύω τους κροτάφους τους στοχαστικούς
και μες στη διάφανη γαλήνη της νυχτιάς θ' ακούς
λόγια που ως τώρα ούτε άκουσες ούτε είπα.

Και θά 'ρθει τ' όνειρο μαζί του να σε πάρει
σε κόσμους μακρινούς που τόσο λαχταράς,
απ' τ' όνειρό σου μέσα σα θα μου γελάς
θα μείνω εκεί ως το πρωί μη σε ξυπνήσω.

ΟΠΤΑΣΙΑ

Όνειρο νά ήταν;
Ως η βροχή μου θάμπωσε τα μάτια
και μου γεννούσε στην ψυχή ανάμνησες θαμπές,
άξαφνα, ανάμεσα σε δυο αναλαμπές,
σ' είδα...

Έρθες σιμά μου με το βήμα σου
το τόσο γνώριμο σε μένα
με τη μορφή σου την παλιά, την πρώτη, μα ωιμένα
όνειρο ήταν' τι μπορώ να πω;
Όμως τα χνάρια σου στο χώμα το νωπό
μείνανε... να τα.

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Κοιτάζω τα πολύχρωμα νέφια της δύσης και χαμογελούν σε σένα.
Βλέπω τ' απέραντα λιβάδια, τα δέντρα, τα ρυάκια, τα βουνά, κι από παντού μου γνέφεις εσύ.
Ακούω τα κουδούνια απ' τα κοπάδια, το τραγούδι των γυναικών απ' τα χωράφια, και τ' αφτιά
μου χαϊδεύει το τραγούδι σου.
Στους απλούς ανθρώπους που με τριγουρίζουν, στα χλομά προσωπάκια των παιδιών, στο δειλό
θλιμμένο χαμόγελο των γυναικών βρίσκω τα μάτια σου.
Φυσά απαλά τ' αγέρι, κελαηδούν τα πουλιά, ανθίζουν τα λουλούδια,
λάμπει ο ήλιος
και να η πνοή σου, η μορφή σου, η αγάπη σου.
Πλαταίνει το χαμόγελο στα χείλια μου,
γίνεται γέλιο ευτυχίας.

Ποτέ δε θα σε χάσω, λατρεμένε.

Γράφτηκε στο χωριό το Πάσχα του '56

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ήτανε κάποτε, δε θυμάμαι πια πόσα χρόνια, ένας βασιλιάς.

Όμορφος, δυνατός, μα πάνω απ' όλα σοφός.

Κι έτυχε να τον δει και να τον αγαπήσει μια βοσκοπούλα απλή, σαν όλες τις βοσκούλες.

Δεν είχε καμιά δύναμη. Δεν ήξερε τη δύναμή της ούτε αυτή, ούτε κι κείνος.

Κι ήταν χαρά της να παίρνει το κεφάλι του στα χέρια της και να τον ακούει να λέει λόγια σοφά, τις ώρες που αυτός, απ' όλα κουρασμένος, ένιωθε την ανάγκη της.

Μα κάποια μέρα ο βασιλιάς νόμισε πως έτσι σιγά-σιγά υπάρχει φόβος να χάσει τη σοφία του, ή πως θα βαρεθεί να ψάχνει του κόσμου το μυστήριο, πως θα μικρύνει στις βοσκοπούλας μέσα τα μικρά τα χέρια.

Σε κείνης πάλι το φτωχό μυαλό ποτέ μια τέτοια ιδέα δεν είχε περάσει.

Πώς ήταν δυνατό να τον αλλάξει αυτή που έτσι ως ήταν τον είχε αγαπήσει;...

Όμως εκείνος έψαχνε μες στο σοφό μυαλό του να βρει τη λύση.

Δεν ήθελε να τη χάσει – ίσως γιατί χωρίς να ξέρει λίγο κι αυτός την αγαπούσε – μα ούτε κι έτσι πάλι να συνεχίσει.

Τότε λοιπόν μια μέρα...μα πώς έτσι το ξέχασα το παραμύθι, και το πιο ωραίο ήταν το παρακάτω.

Μπορείς καλέ μου συ να μου θυμίσεις το παραμύθι εκείνο το παλιό;

14-5- '56, Αθήνα

ΑΤΙΤΛΟ

Σήμερα το πρωί που πήγα στο κοντινό πάρκο, είδα μια μικρή χρωματιστή πεταλούδα.

Σταμάτησε για λίγο πάνω στο χέρι μου, κι έμοιαζε με λουλούδι φυτρωμένο στο σκληρό κορμό δέντρου.

Σ' αγαπώ. Πότε θα γυρίσεις...

Ένα παιδάκι πέρασε δίπλα μου τρέχοντας. Το φώναξα με τ' όνομά σου· γύρισε και με κοίταξε ξαφνιασμένο· και χάθηκε κυνηγώντας το τόπι του.

Σ' αγαπώ. Πότε θα γυρίσεις...

Ξάπλωσα μπρούμυτα πάνω στο νωπό χώμα.

Στο στόμα μου χύθηκε μια πικρόγλυκη στυφή γεύση καθώς μασούσα το τρυφερό χόρτο..

Τότε ήταν που μέσ' από τη γης ένιωσα τα χέρια σου. Γύρισα το κεφάλι αλαφιασμένη – το κορμί μου ένα με το χώμα – και σ' είδα να μου γνέφεις μέσ' από μια ανθισμένη πικροδάφνη.

Έτρεξα προς τα κει – φίδια γλυκά τα χέρια σου γύρω στο κορμί μου –κι αντίκρυσσα μια γατούλα ξαπλωμένη στον ήλιο να με κοιτάζει.

Μέσ' απ' τα μισόκλειστα μάτια της το βλέμμα σου με χαίδευε ειρωνικό, τρυφερό.

Με την ψυχή όλο φόβο γύρισα να φύγω.

Μ' άκουσα τα βήματά σου να συγχρονίζονται στο βήμα μου.

Ήσυχη πια γύρισα το κεφάλι χαμογελώντας κι άρχισα να σου μιλάω σαν πάντα.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

–Δώσε πίσω τον πόνο μου, τραγουδιστή,

δος μου, τον θέλω, είναι δικός μου.

-Πάρε τον μέσα απ' τα τραγούδια μου...
-Δεν είν' αυτός ο πόνος μου, τούτος είναι του κόσμου.

-Δώσε μου πίσω την καρδιά μου, εσύ ληστή
γλυκόλαλε, για μένα μόνο θέλω να χτυπάει.
-Πάρε τον μέσα απ' τα τραγούδια μου...
-Δεν είν' δικός μου αυτός, για όλους πονάει.

-Δώσε μου πίσω την αγάπη μου, ξελογιαστή,
θαν της γιατρέψω τα φτερά τα πληγωμένα.
-Άμοιρη, την αγάπη σου την έφτιασα
για όλους αγάπη, όχι για σένα και για μένα.

ΠΟΙΗΣΗ

Τι θες να κάνεις, ποιητή;
Κοίτα, κοντά σου σκύβει ένα λουλούδι
αχνό ακόμα από πρωινή δροσιά·
ακούς μες στον αέρα έρμο ένα τραγούδι
και γλύκα αβρή μυρίζεις στην τρανή απλωσιά.
Ανοίγεις χέρια κι αγκαλιάζεις και μακραίνεις,
πίσω κοιτάς και πας...

Νιώσε και νά 'σαι των πλατιών, στον ουρανό
με τ' αεράκια και τα νέφια φιλημένος·
εγώ εδώ κάτω στέκω με κεφάλι ταπεινό,
στέκω και ζω για ναν το κράζω, νά 'σαι θαμασμένος.

Γύρνα ψηλά, και κοίτα μας που ζούμε...
Ψηλόκορμε κι ανέφαντε, να σ' αγαπώ
είναι φτωχό, το θέλω, το κρατώ· και θα σου πω:
οι άνθρωποι εδώ σ' ευχαριστούμε.
Κι εσύ ανοίγεις χέρια κι αγκαλιάζεις και μακραίνεις,
πίσω κοιτάς, και πας...

Μού 'σαι, ψυχή μου, αδερφός· και δίκια θες·
μα πού θα πας, αητέ, με μας κοντά σου;
Και δίχως μας, πού πας; Μά 'χεις γαλήνια τη ματιά σου...
Μ' αγάπη, με καρδιά, με σκέψη με το δρόμο που δεν ξέρεις...
και δεν κλαις,
μονάχα ανοίγεις χέρια κι αγκαλιάζεις και μακραίνεις,
πίσω κοιτάς, και πας...
Κι ήτανε δίχως στόμα ο ποιητής.

Ο ποιητής μου, ιδιωτική έκδοση, 2018

Μαρίνα Τσαχιώτη

ΑΤΙΤΛΑ

1

Μαύρα τα φύλλα
μέσα στη νύχτα
κι είμαστε εμείς
μονάχοι.
Είμαστε ένας, αγαπημένοι,
στο σμαραγδένιο
οβελίσκο του κυπαρισσιού.
Δε σου ζητώ, καλέ μου,
το κύμα γελάει,
μαζί κι εγώ.

2

Τι φτέρωμα είναι τούτο
κρυμμένο στ' ασφοδελιού
τ' αψηλότερο κλαδί;
Λαμπερό γαλάζιο, αστραφτερό κίτρινο
ψεύτικα σπίτια εκεί
γλιστράει κάτω σα μαγικό γαλάζιο φτερό.

3

Μια σύσπαση.
Πόνος; Χαρά;
Τα χίλια σφίγγονται.
Σ' αγαπώ.

4

Τούτ' η πίκρα είναι ο Έρωτας.
Άνοιξε την παλάμη σου να πιω τον ήλιο.
Γίνε φως, και κάψε με.
Η χούφτα σου τάσι και μέσα ο κόσμος
και μέσα εγώ.
Το σώμα σου ποτάμι.
Να με ρουφήξει στην άβυσσο.
Άνοιξε τα μάτια σου
κι άρπαξε την ύπαρξή μου.
Σου ζητάω το θάνατο
και συ μου δίνεις τη ζωή;

Σ.Λ.Σκαρτσής,, *Η Αρχαϊκή Ποίηση*, Περί τεχνών 2005